

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

- 1) Összeegyeztethető-e a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv<sup>(1)</sup> (a továbbiakban: héairányelv) 147. cikkével az a tagállami gyakorlat, amely a külföldi utasnak történt hozzáadottértékadó-mentes termékértékesítés egyik fogalmi elemeként meghatározott „személyi poggyász” fogalmát a turistaforgalom vámkönnyítéseiről szóló, New Yorkban 1954. június 4-én kelt Egyezmény, valamint az Egyezmény Kiegészítő Jegyzőkönyvében használt személyes útiholmi fogalmával, illetve az Uniós Vámkódex egyes rendelkezéseire vonatkozó részletes szabályok tekintetében történő kiegészítéséről szóló 2015/2446 számú felhatalmazáson alapuló rendelet 1. cikkének 5. pontjában írt „poggyász” fogalmával azonosítja?
- 2) Amennyiben az adott válasz nemleges, akkor milyen módon kell meghatározni a héairányelv 147. cikkében rögzített „személyi poggyász” fogalmát annak ismeretében, hogy a héairányelv ilyen fogalom meghatározást nem tartalmaz? Összeegyeztethető-e a közösségi jog rendelkezéseivel az a nemzeti gyakorlat, hogy a tagállami adóhatóságok kizárólag a „szavak általános értelmére” hivatkoznak?
- 3) Úgy kell-e értelmezni a héairányelv 146. és 147. cikkének rendelkezéseit, hogy amennyiben az adóalanyt a külföldi utas részére történő termékértékesítés címén adómentesség a héairányelv 147. cikkének megfelelően nem illeti meg, úgy szükség szerint vizsgálni kell a héairányelv 146. cikke alapján az exportértékesítéshez kapcsolódó adómentesség fennállását az Uniós Vámkódexben, illetve a felhatalmazás alapján kiadott jogi aktusban meghatározott vámalakiságok elmaradása ellenére is?
- 4) Amennyiben az előző kérdésre adandó válasz szerint a külföldi utasra vonatkozó adómentesség hiányában az ügylet export címén héamentességben részesülhet, minősíthető-e exportértékesítés jogcímén történő héamentes értékesítésnek a jogügylet akkor, ha a vevő szándéka a megrendelés időpontjában ezzel kifejezetten ellentétes volt?
- 5) Amennyiben a 3. és 4. kérdésre adott válasz igenlő, a perbelihez hasonló, azaz olyan esetben, amikor a számlakibocsátó a teljesítés időpontjában tudott arról, hogy a termékek beszerzésére továbbértékesítési céllal került sor, a külföldi vevő ennek ellenére külföldi utasként kívánja kiléptetni a megvásárolt termékeket, tehát a számlakibocsátó rosszhiszeműen állított ki a külföldi utas adó visszaigénylésére szolgáló adó-visszaigénylő lapot és térítette vissza külföldi utasnak járó adómentesség címén az áthárított hozzáadottértékadót, összeegyeztethető-e a héairányelv 146. és 147. cikkével, valamint az adósemlegesség és arányosság uniós elveivel az a tagállami gyakorlat, hogy az adóhatóság a tévesen a külföldi utasnak való értékesítés címén bevallott és megfizetett adó visszatérítését anélkül tagadja meg, hogy a termékértékesítést exportértékesítésnek minősítené, és az ennek megfelelő korrekciót elvégezné annak ellenére, hogy a termékek útipoggyászként való kiléptetése Magyarországból vitán felül megvalósult?

<sup>(1)</sup> HL 2006, L 347., 1. o.

**A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2019. szeptember 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Boehringer Ingelheim RCV GmbH & Co. KG Magyarországi Fióktelepe kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága**

**(C-717/19. sz. ügy)**

(2020/C 95/10)

Az eljárás nyelve: magyar

**A kérdést előterjesztő bíróság**

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

**Az alapeljárás felei**

Felperes: Boehringer Ingelheim RCV GmbH & Co. KG Magyarországi Fióktelepe

Alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

- 1) Úgy kell-e értelmezni a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv<sup>(1)</sup> 90. cikkének (1) bekezdését, hogy azzal összeegyeztethetetlen az a nemzeti szabályozás, mint az alapügyben szóban forgó, amely szerint a nem kötelezően megkötendő szerződés alapján az állami egészségbiztosító részére a gyógyszerkészítményekért kapott árbevételéből befizetéseket teljesítő és így a gyógyszerkészítmény teljes ellenértékéhez hozzá nem jutó valamely gyógyszeripari vállalkozás nem jogosult az adóalap utólagos csökkentésére pusztán arra való tekintettel, hogy a befizetésekre nem az üzletpolitikájában előre meghatározott módon és elsődlegesen nem vásárlásösztönzési célból kerül sor?
- 2) Az 1. kérdésre adott igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 273. cikkét, hogy azzal összeegyeztethetetlen az a nemzeti szabályozás, mint az alapügyben szóban forgó, amely szerint az adóalap utólagos csökkentésének feltétele a pénzvisszatérítésre jogosult nevére szóló, a pénzvisszatérítésre jogosító ügylet teljesítését tanúsító számla, amennyiben az adóalap utólagos csökkentését lehetővé tevő ügylet egyébként megfelelően dokumentált, utólagosan ellenőrizhető, részben nyilvános és közhiteles adatokon alapul, és lehetővé teszi az adó pontos behajtását?

<sup>(1)</sup> HL 2006, L 347., 1. o.

**A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2019. november 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – NJ kontra Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság**

(C-740/19. sz. ügy)

(2020/C 95/11)

Az eljárás nyelve: magyar

**A kérdést előterjesztő bíróság**

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

**Az alapeljárás felei**

Felperes: NJ

Alperes: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

**Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

- 1) Értelmezhető-e az Alapjogi Charta 47. cikke, illetve a Parlament és a Tanács 2013/32/EU irányelve<sup>(1)</sup> (az úgynevezett eljárási irányelv) 31. cikke – figyelembe véve az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. és 13. cikkében foglaltakat – úgy, hogy a hatékony jogorvoslatihoz való jog biztosítása úgy is megvalósítható egy tagállam részéről, ha menekültügyi eljárásban hozott határozatot a bíróság nem változtathatja meg, csak új eljárásra kötelezés mellett azt hatályon kívül helyezheti?
- 2) Értelmezhető-e az Alapjogi Charta 47. cikke, illetve a Parlament és a Tanács 2013/32/EU irányelve (az úgynevezett eljárási irányelv) 31. cikke – figyelembe véve az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. és 13. cikkében foglaltakat is – oly módon, hogy megfelelő az a tagállami szabályozás, amely minden egyedi körülménytől függetlenül, az ügy sajátosságaira és a bizonyítás esetleges nehézségeire tekintet nélkül a menekültügyi bírósági eljárásokra egységesen, mindössze 60 napos kötelező eljárási határidőt ír elő?

<sup>(1)</sup> A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013, L 180., 60. o.)